

## BOREC A KABRŇÁK A...

Kterej blbec?!? zaryčel mužík vteřinu poté, co se rozkoukal. Všichni o krůček couvli a zaraženě koukali. Tohle nečekali.

„Kdo z vás je ten inteligentní pitomec a strká prsty, kam nemá?“

„My,“ zapípalo nesměle z davu dětí. Ozval se i tatík: „Nebylo tak těžké vás objevit. Když máte k dispozici takovouhle bandu dětí...“

„Není vám zima? Nechcete něco na sebe?“ starala se Ajka.

Stařík máchl rukou, jako by ho ta otázka otravovala. „Jsem otužilý. A navíc, tam, odkud jsem přiletěl, takhle chodí všichni,“ vysvětlil.

„A kdepak to je?“ zasvítily Kuldě oči. Moc ráda by věděla, odkud se tenhle prapodivný děda vzal.

„To vám neřeknu. Hned byste tam chtěli taky. Hledal jsme to místo spoustu let, proletěl jsem historii i budoucnost několikrát tam i zpět a když jsem konečně našel ráj, přece ho hned nezaplevelím lidma! A ještě takovýma, jako jste vy. Hned byste tam začali něco kutit a vynalézat a já vím, jak to končí.“

„Jak?“ zvedl Mikeš hlavu od skicáku, do kterého črtal staříkovi rysy.

„Knihtiskem, parním strojem, penicilínem a štěpením jádra. A na to já vám kašlu!“ rozčilil se mužík.

„A je to aspoň budoucnost, nebo minulost?“ skočila mu do řeči Kulda, ale opět se nic nedozvěděla. Jednomu z Veverčáků to totiž konečně docvaklo.

„Takže... Vy jste neumřel?“ zeptal se staříka.

Tatík ho pohladil po hlavičce a staříkovi přátelsky řekl: „Pokud to dobře chápu, vy jste nezvěstný schválně. Víte, jde mi o to, že jsme dostali za úkol vyklidit váš byt, najal si nás váš syn a já potřebuji vědět, jestli máme svou práci dokončit, nebo jestli tohle znamená, že tady budete zase bydlet.“

„Který je rok?“ skočil muž tatíkovi do řeči.

„2023.“

„Můj syn čekal pět let?“ plácl stařík dlaní do čela a zesmutněl.

„Ach, ten blázen. Doufal jsem, že tohle všechno je už vyřízené, já jsem

